

DANIELLE STEEL

KOMOLY
KOCKÁZATOK

DANIELLE STEEL

KOMOLY
KOCKÁZATOK

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *High Stakes*

Published in the United States by Delacorte Press, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, in 2022

Copyright © Danielle Steel, 2022

All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form

Translation copyright © 2025, by F. Nagy Piroška

Cover design: *Eileen Carey*

Cover images: © ImageFlow/Shutterstock (woman at far right, woman second from left), © elwynn/Shutterstock (woman second from right), © Alliance Images/Shutterstock (woman at far left),

© T photography/Shutterstock (cityscape), © Getty Images (sky with stars), © Susan Fox/Trevillion Images (sky)

Author photograph: © *Brigitte Lacombe*

Fordította *F. Nagy Piroška*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2025

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Drága gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*Becsüljétek mindig az élet igazi értékeit,
az igazságot, a tisztességet, az őszinteséget,
a kedvességet, a részvétet, a szeretetet.
Szeressenek és tiszteljenek benneteket
a körülöttetek élő emberek,
és ti is bánjatok jól velük, egymással és magatokkal.
Legyen részetek mindig biztonságban, szeretetben és áldásban!*

Teljes szívemből szeretlek benneteket:

Mami/d.s.

Első fejezet

Jane Addison izgatottan futkosva, lázasan készülődött újonnan birtokba vett világos és modern West Village-i lakásában az új munkahelyén rá váró első napra. A Kaliforniai Egyetem elvégzése után két évig a *San Francisco Magazine*-nál dolgozott, utána a Berkeley Egyetem vállalkozói programjában megszerezte az MBA üzleti mesterdiplomát. Huszonnyolc éves volt, San Franciscóban született, és ott is nevelkedett. Apja a Szilícium-völgy egyik legsikeresebb kockázatitőke-befektetője volt, harmincöt éves Margaret nővére egy rivális kockázatitőke-társaság számlátráján lépdelt felfelé lassan, de biztosan. Nővérenek két gyereke volt, férje egy sikeres, a nyilvánosság elé lépni készülő tech startup vezetőjeként szerzett magának hírnevet.

Jane élete mindenben, a céljait tekintve is különbözött Margaretétől. A házasság gondolata egyelőre nem foglalkoztatta, azt sem tudta, férjhez akar-e menni valaha is. Az, hogy gyerekei legyenek, nem vonzotta különösebben. Margaret a Stanford Egyetem üzleti iskolájában ismerkedett meg a férjével. Mind a ketten szerették a maguk stabil házasesetét és nagy igénybevé-

telt jelentő munkáját, és mindkét területen könnyen, imponáló hatékonysággal vették az akadályokat. Jane szemében mindez nagy felelősséggel és túl sok munkával járó zsonglőrmutatványnak tűnt. Ő arról álmodott, hogy egyszer majd lesz egy saját kis magazinja, vagy még inkább egy kis könyvkiadója, de tudta, egyelőre messze jár attól, hogy megvalósítsa a célját. Még csak most kezdi a munkahelyi életét.

A nagy kiadóvállalatok – Penguin Random House, Simon & Schuster, Little, Brown – állásinterjúira rendre iderepült New Yorkba, de egyiknél sem adódott olyan állás, ami igazán érdekelte volna, és rendes fizetést is kínált. A magazinok, amelyeknek elküldte az önéletrajzát, nem kaptak a lehetőség után, hogy alkalmazhatnák őt. Túlképzettnek tartották az általuk felajánlott munkakörhöz, és eleve feltételezték, hogy nyilván nem maradna elég sokáig, így nem érné meg felvenni őt.

A végén az egyetlen olyan ajánlat, amelyik felkeltette a kíváncsiságát, apja egyik barátjától, egy régi, princetoni évfolyamtársától érkezett. Bob Bensonnak irodalmi és szórakoztatóipari ügynöksége volt New Yorkban: a Fletcher & Benson. Színházi vonatkozásban színészeket, producereket, rendezőket és forgatókönyvírókat képviseltek, az irodalom oldalán pedig írókat. Jane-nek az irodalmi oldal második számú ügynöke, Hailey West ügyvezető asszisztense mellé beosztott asszisztens pozícióját kínálták fel. Hailey nem volt számára ismeretlen, találkozott már vele, amikor

különböző állásokra jelentkezett New Yorkban; intelligens, kedves és nagyon elfoglalt nő benyomását keltette, aki elkötelezetten képviseli író ügyfelei érdekeit.

Az ügynökségnek voltak nagyon jelentős kliensei, és Jane kiváló átmeneti megoldásnak gondolta az állást, amíg nem adódik a jövőbeli céljaihoz közelítő, megfelelő lehetőség. Továbbra is valamelyik nagy könyvkiadónál akart elhelyezkedni, hogy megismerje a könyvkiadás minden csínját-bínját, de nem vonzották az alacsony szintű kiadói munkák. Egy irodalmi és drámai ügynökségnél dolgozni legalább szórakoztatónak ígérkezett. Izgalmas lesz neves írókkal és filmsztárokkal találkoznia. Az ügynökség nagyon sikeres volt. Az állásinterjút apja régi barátja, valamint az ügynökség mindkét részlegének vezetői készítették vele: Francine Rivers az irodalmi, Allie Moore a szórakoztatóipari részt képviselte. Mindketten érdekes nőnek látszottak, Bob Benson pedig egyenesen azt ígérte, hogy ha jól dolgozik, egyszer még irodalmi ügynök is lehet belőle.

Jane anyja eljött San Franciscóból, hogy segítsen a lányának lakást keresni. A West Village egyik nagy, modern, minden igényt kielégítő épületében találtak rá a megfelelőnek ígérkező lakásra. Az ablakból rá lehetett látni a Hudson folyóra, és a környék is kifejezetten barátságosnak tűnt. A házban a bérlők igénybe vehették a konditermet, az uszodát, és feljárhattak a tetőkertbe. Megbízható biztonsági szolgálat és népes sze-

mélyzet állt a rendelkezésükre. Jane szüleinek tetszett, hogy a lányuk biztonságban élhet itt. Anyja lakberendezőként dolgozott, amíg Margaret meg nem született, és ma is élvezettel díszítette az otthonukat. Mi sem természetesebb hát, mint hogy a lányainak is mindent megcsinált, amit csak tudott.

Rekordidő alatt segítette Jane-nek lakhatóvá tenni és bebútorozni a lakást. Jane mindezt nagy örömmel fogadta, és hálás volt a szüleinek azért a kényelemért, amit biztosítottak számára. Tisztában volt vele, hogy ő és a nővére egész életükben olyan előnyöket élveztek, amilyenekről sok barátjuk még álmodni sem mert. Bár a szülők ezt diszkréten intézték, Jane pontosan tudta, milyen szerencsés, hogy maga döntheti el, mit dolgozik, és nem kell aggódnia, hogy ki tudja-e fizetni a lakbérét. Anyjának köszönhetően egy hónappal a megérkezése után kényelmes otthona volt New Yorkban.

Egyik régi barátja a Kaliforniai Egyetemről, Benjie Strong, egy New York-i startupnak dolgozott a mesterfokozat megszerzése óta, és amikor Jane is a városba költözött, újra találkozgatni kezdtek. Már egy hónapja randiztak, s közben élték a maguk elfoglalt külön életét. Benjie, aki a saját SoHo-beli lakásán egy barátjával osztozott, előző éjszaka Jane-nél aludt. Jane számára ez a kapcsolat megkönnyítette és sokkal kellembesebbé tette a New Yorkba való áttelepülést.

Benjie pirítóst sütött Jane konyhájában, míg ő egy joghurtot vett elő a hűtőszekrényből. Aztán

kávét készített mindkettőjüknek a kávéfőző gépen. A fiú a *The Wall Street Journal*t olvasta a telefonján, és mosolyogva pillantott fel, amikor Jane letette elé a kávét. Egy évvel idősebb volt Jane-nél. A Whartonban szerzett MBA fokozatot, és rendkívül okos fiú volt, amire a külseje alapján csak kevesen gondoltak volna. Levágott szárú farmerjában, pólóban és a mezítelen lábára húzott futócipőben úgy nézett ki, mintha kirándulni készülne. Ott ugyanis, ahol dolgozott, nem volt dresszkód. Jane megfigyelte, hogy a Fletcher & Bensonnál is elég lezseren vették az öltözködést, de azért nem ennyire. A férfiak ingben, farmerben, félcipőben vagy edzőcipőben jártak, a nők többnyire szoknyát és valamilyen felsőt hordtak, de akkor is összeszedettnek látszottak, ha éppen farmernadrág volt rajtuk. Sminkelték magukat, és a hajuk is rendben volt. Benjie ezzel szemben úgy nézett ki, mint akinek épp szabadnapja van.

Széles mosollyal nézett Jane-re.

– Buliba méysz? – kérdezte, mire Jane elnevette magát.

– Hozzád képest én úgy nézek ki, mintha egy elegáns étterembe mennék vacsorázni. Te meg a tengerpartra készülsz? – viszonzta az ugratást.

– Sokkal rendesebben vagyok felöltözve, mint a srácok többsége, akikkel együtt dolgozom. Van, aki sortban és strandpapucsban jár munkába, ha olyan az idő. Senkit sem érdekel, miben megyünk dolgozni.

Mindketten tudták, hogy a startupoknál ez a természetes; az alkalmazottak legtöbbször fia-

talabb volt Jane-nél és Benjie-nél, frissen végeztek az egyetemen, és általában úgy néztek ki, mintha most keltek volna ki az ágyból. Egyikük sem borotválkozott, legalábbis nem rendszeresen, és nem szoktak fésülni. A közös területeken lehetett játszani, voltak klasszikus flipperek vagy videójátékok, édességautomata, és a pihenőidőben társasozni is lehetett. A légkör minden tekintetben a nagyon fiatalokhoz igazodott. Sokan hetente több napon is otthonról dolgoztak. És a startupokban vagy az olyan vállalatoknál, mint az Amazon, gyakran a kutyájukat is magukkal hozták a munkahelyre. Az Amazonnál, a Facebooknál és hasonlóknál évekkel korábban meghatározták a trendet, úgy alakítva ki a munkahelyi környezetet, hogy csábító legyen az Y generáció, azaz a most huszonévesek számára, akik az alkalmazottak zömét alkották.

A Fletcher & Benson munkahelyi környezete némileg kifinomultabb volt, mivel az ügyfelek a felnőttek köréből kerültek ki, és az alkalmazottaik is idősebbek voltak, mint a startupoknál dolgozók legtöbbször.

A nő, akiket Jane ott látott, jólöltözöttek és általában magas sarkú cipőben jelentek meg a munkahelyükön. Ő maga rövid fekete farmer-szoknyát, csíkos Chanel pólót vett fel, amit anyjától kért „kölcsön”, a lábán pedig egy pár fekete magas sarkú Manolo Blahnik cipőt viselt. Hosszú szőke haját szoros lófarokba fogta, majd előkészítette a fehér Levi's dzsekijét, és magához vett egy fekete-fehér mintás bevásárlótáskát. Divatos-

nak látszott, de nem túlzón. Vékony volt, jó alakú, hosszú lábú. Az öltözékén nem tűnt semmi hivalkodónak, szexinek: a szoknyája nem volt túl rövid, sem a cipősarka túl magas. Friss, üde illatú parfümjé szinte észrevétlenül lengte körül. Ápoltság, fiatal és csinos nő benyomását keltette, aki lelkesen készült egy sikeres munkanapra és a munkatársaival való megismerkedésre új munkahelyén, az ügynökségnél.

Együtt mentek el a lakásból, Benjie a metróhoz igyekezett, hogy eljusson a brooklyni munkahelyére, Jane pedig Ubert hívott, hogy elvigye a Midtownba, az elegáns bevásárlónegyed szívébe, ahol az ügynökség irodái voltak a Madison és a Park Avenue között lévő 57. utcában. Télen, rossz időben és a hatalmas forgalomban keserves lesz eljutni odáig, de most meleg volt, és az ebédidőben szép környéken sétálhat. A közelben több helyen is lehetett enni vagy ételt rendelni. Azoknak pedig, akik otthonról hoztak ebédet, a munkahelyen rendelkezésükre állt konyha és ebédlő. De sokan az íróasztaluknál ebédeltek, s közben folytatták a munkát. A Fletcher & Bensonnál rendkívül kellemesek voltak a munkakörülmények, még úgy is, hogy nem vonultatták fel mindazokat a játékokat és nem szolgálták fel a nasikat, amiket a startupok kínáltak. Jane-t ezek amúgy sem érdekelték.

– Legyen szép napod! – kiáltotta oda Benjie, amikor Jane beszállt az Uberbe, és ment tovább a metró felé. Jane nem volt örülden szerelmes belé, de jól érezték magukat együtt, és az

érdeklődésük is nagyjából megegyezett.. Nem állt szándékukban együtt élni, de hetente párszor találkoztak, és közben egyikük sem kavart más-sal. Ez a felállás mindkettőjüknek megfelelt. Az UCLA-n rövid ideig együtt jártak, és most élvezték a régi kapcsolat felelevenítését. A New York-i élet is kellemesebb volt így, hogy megoszthatták valakivel. Benjie-nek az üzleti iskolában volt egy komoly kapcsolata, de szakítottak, amikor végzett és New Yorkba költözött. Jane sohasem volt igazán szerelmes senkibe, de ezt nem is bánta. Először a karrierjét akarta elindítani, és csak erre összpontosított. Jelenleg fontosabbnak tartotta a munkáját, mint a szerelmet.

A reggeli csúcsforgalomban fél óráig tartott, amíg eljutott a Felsővárosba; ezalatt az Uber hátsó ülésén a *The New York Times* online kiadását olvasta. Épp idejében érkezett, így együtt nyomulhatott be egy egész tömegnyi emberrel az épületbe, ahol a Fletcher & Benson két emeletet foglalt el. Egyenesen a vezetői emeletre ment, ott megadta a nevét a recepciósnak, ahogy mondták neki, és már indult volna a pihenősarokba, amikor egy magas, testes, ősz hajú férfi kis híján nekiment, majd a következő pillanatban elismerően végignézett rajta. Jane nem tudta, ki ez az ember, de attól, ahogy mustrálta őt, kényelmetlen érzése támadt. A férfi tekintete nyomban a mellére szegeződött, aztán lejjebb, a mérsékelten rövid szoknyájára, végigsiklott a lábán, s onnan visszaröppent az arcára. A nagydarab pasas úgy állta el az útját, mint egy patakba esett kőtömb a vízét,

ki kellett kerülnie, hogy továbbmehessen. A férfi nem lépett oldalra, és tovább bámulta őt.

– Állásinterjúra jött? – kérdezte mély, érdes hangon. – Ha akar, jöhet hozzám is dolgozni. – Miközben ezt mondta, a recepciós elkapta Jane tekintetét, és alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Ma kezdek itt dolgozni – válaszolta Jane hal-
kan. Nem akart udvariatlan lenni, hiszen nem tudta, ki ez az ember, noha bunkónak és elfogadhatatlannak tartotta a viselkedését.

– A recepció? – faggatta tovább a férfi, a fel-
tétélezésével félreérthetetlenül utalva arra, hogy nő lévén nyilván alacsony szintű munkája van. Ezzel elárulta, hogy nem tart lépést a korrallal.

– Ms. West irodájában – felelte Jane nyugodtan.

– Ez jó hír – nyugtázta a férfi. – Nos hát, üdv a fedélzeten! – Azzal elindult a hosszú folyosón, Jane pedig leült, hogy megvárja Hailey West személyi asszisztensét, aki egy perc múlva meg is érkezett. A negyvenes évei végén, az ötvenesek elején járó, kellemes külsejű Julia Benning üdvözlésképpen barátságosan rámosolygott. Először az irodalmi részleget vezető Francine Rivers irodájába vitte el Jane-t. Útközben elmondta, hogy mind az irodalmi, mind a tehetségkutató részleg vezetője látni szeretné, hogy üdvözlje. Náluk ugyanis az a szokás, hogy a két vezető találkozik azokkal az új alkalmazottakkal, akik a hivatalaikban dolgoznak majd. Francine ajtaja előtt Julia azzal vált el tőle, hogy érte jön, mihelyest lezajlott Francine-nal és a tehetségkutató vezetőjével, Allie Moore-ral az üdvözlő találkozás. Jane

egyébként már mindkettőjükkel megismerkedett az állásinterjún.

Miután egyedül maradt, hirtelen páni félelem lett úrrá rajta, de azért bekopogott Francine Rivers ajtaján. A széles üvegajtón át látta a szigorú arcú, fekete pantallót, fekete blézert és edzőcipőt viselő, sötét haját rendetlen kontyba fésülő nőt. Homlokát ráncolva, összevont szemöldökkel, feszülten nézte a számítógépe monitorát. Jane kopogását hallva megfordult, intett neki, hogy jöj-jön be, és rámutatott egy székre. Jane csak ekkor jött rá, hogy Francine épp beszél valakivel a kihangosított telefonján, és egy könyvborítót néz a képernyőn.

– Nekem rendben lévőnek tűnik, Elliott. Ha ennél nagyobbra veszik a nevedet, a címnek nem marad hely a borítón. És szerintem a piros fólia még jobban kiemeli a nevedet. Nekem tetszik.

– Nekem olyan, mintha félrecsúszna az egész – hallatszott egy hang a kihangosított telefonból. – Az angol borító sokkal jobb volt.

Francine Rivers bosszúsnak látszott, de minden igyekezetével azon volt, hogy ez ne érződjék a hangján:

– Szeretnéd, ha kisebbre vennék a címet? – kérdezte félig tréfának szánva, de a férfihang nyomban rávágta:

– Igen, szeretném! Mondd meg nekik, hogy próbálják úgy megcsinálni.

– Máris intézem – nyugtatta meg Francine a hang gazdáját, majd befejezte a beszélgetést, és teljes figyelmével Jane felé fordult.

– Bocsáss meg. Az egyik viselkedni nem tudó „gyerekem” – mondta, arcán egy kis fagyos mosollyal. – A pokolnak nincs akkora egója, mint egy nárcisztikus írónak. Addig nem lesz boldog, amíg a neve be nem tölti az egész borítót. – Jane most közletről látta a nő sötétbarna, komoly szemét és kicsit elkeseredett, fáradt arcát. – Enyém az összes problémás szerző. A nagyok között is vannak nehéz emberek. Olyan bizonytalanok tudnak lenni, mint a gyerekek, és rém féltékenyek a riváisaikra. De ne aggódj, Hailey kapja az összes rendes fickót. Persze ő barátságosabb, mint én, és több türelme van hozzájuk – tette hozzá, alig rejtve el a mosolyát. – Egyszóval Isten hozott az anyahajón! Örülünk, hogy csatlakozol hozzánk.

Előzőleg látta Jane-nek az üzleti iskolában kapott jegyeit, amelyek kellően lenyűgözték. Bob Bensontól már tudta, hogy Jane egy régi prince-
toni évfolyamtársának és barátjának a lánya. És Bob azt is elmondta neki, hogy kicsoda Jane apja. Természetesen ismerte a nevet. Jane nyilvánvalóan okos lány volt, jó iskolákba járt, indokolt volt hát a felvétele, és nem a papa, a hajdani egyetemi évfolyamtárs miatt nyomták be az ügynökségre. A saját jogán kapta meg az állást, a kapcsolatai csak megnyitották előtte az ajtót, de nem röpítették be egyenesen az irodába.

– Miért akarsz egy irodalmi ügynökségen dolgozni? Te is írsz? – kérdezte Francine. Okos fiatalok gyakran ezért szerettek volna náluk dolgozni; azt gondolták, ha egy ügynök mellett dolgoznak, idővel felfedezik az írásaikat. De ez

nem így működött. És a legambiciózusabb írók sohasem csináltak ebből karriert. Vagy a kitarításuk, vagy a tehetségük nem volt meg hozzá. Francine-t még ennyi év után is meglepte, milyen nehéz jó új íróat találni, főleg olyat, akiben egynél több könyv van.

– Nem, én nem írok – felelte Jane. – A könyvkiadásról szeretnék minél többet megtanulni – magyarázta naiv őszinteséggel. Még nem múlt el az idegessége, és érezte a feszültséget maguk körül. Francine volt a nagyfőnöke, egyben az ügynökség irodalmi részlegének a vezetője, akit nagyon komoly nőnek látott. – És ehhez az ügynöki munka is hozzátartozik – tette hozzá mintegy utólagos gondolatként.

– Mi itt problémamegoldók vagyunk – világosította fel Francine. – A legtöbb író anyukát vagy dadust akar, arra van szüksége. Alapvetően ez a dolgunk – istápoljuk őket, amellett hogy szerződést szerzünk a könyvükre, és tárgyalásokat bonyolítunk le helyettük. A szószólójuk és a fordítójuk vagyunk, továbbá a kapcsolat az írók és a kiadók között. Vannak nevetségesen jelentéktelen problémák, és vannak nagy horderejű, nehezen megoldható ügyek. Mindezt első kézből fogod megtapasztalni Hailey irodájában. Ő nálam szelídebben bánik az íróival. Én időnként elveszítem a türelmemet, és alaposan rájuk ijesztek. De ezzel gatyába rázom őket. – Fáradt mosoly jelent meg az arcán. – Ugyanezt teszem a kiadókkal. Egy ügynöknek néha vállalnia kell a döntőbíró szerepét is. Máskor elég egy gyengéd

érintés egy ügylet lezárásához, legalábbis nekem így mondták. Én jobban szeretem a fenyegetést, a nyomásgyakorlást és a kényszerítést. Nálam ez mindig beválik – tette hozzá nevetve. Csakugyan olyan szigorúnak és a munkája iránt elkötelezettnek látszott, amilyennek mondta magát. Jane minden további nélkül hitt neki. – Ez nem játszótér, itt kemény munka folyik – mondta még Francine a nyomaték kedvéért. Olyan ember benyomását keltette, akinél nincs kegyelem. Jane nem használta volna rá azt a szót, hogy megkeseredett, de valahogy hidegnek és boldogtalan-nak tűnt.

Miközben beszélgettek, egyszer csak megjelent az ajtóban az a testes, ősz hajú férfi, akit Jane korábban a recepción látott. Kopogás nélkül nyitott be, s ezúttal Jane-re ügyet sem vetve, Francine-ra nézett.

– Hétkor? A szokásos? – kérdezte, mire Francine bosszúsan bólintott. Jane észrevette, hogy a férfi szavait hallva új főnöke szemében kihunytt a fény. Francine beleegyezése jeléül még egyszer bólintott, mire a férfi kiment, félig nyitva hagyva maga után az ajtót. Nem vette a fáradságot, hogy becsukja, holott az érkezésekor az ajtó csukva volt.

– Ez Dan Fletcher volt, az ügynökség két vezetője közül az egyik – mondta Francine, de több magyarázatot nem fűzött hozzá.

Jane bólintott.

– Láttam őt ma reggel, amikor megérkeztem. – Ő sem mondott ennél többet.

– Remélem, rendesen viselkedett. Nem mindig teszi azt, amikor vonzó fiatal nőt lát. Senki sem magyarázta el neki, miről szól a Me Too mozgalom. Remélem, nem mondott semmi illetlenséget. – Látszott Francine-on, hogy idegesíti az az ember.

– Nem, nem mondhatnám. Csak alaposan végignézettem rajtam, és mint kiderült, azt hitte, recepciós munkakörre jelentkezem.

– Engem is recepciósnak tart – mosolyodott el Francine. Ezek után elmondta Jane-nek, hol találja az ügynökség drámai részlege vezetőjének, Alabama Moore-nak az irodáját. Neki ugyanis most dolgoznia kell – szabadkozott.

Jane felállt, és megköszönte, hogy áldozott rá az idejéből.

Kezet fogtak, majd Jane elhagyta Francine irodáját, és elindult a hosszú folyosón, ahol kétoldalt számos iroda sorakozott, bennük az íróasztaloknál szorgoskodó, hol a számítógép monitorát figyelő, hol éppen telefonáló emberekkel. Csak amiatt aggódott, nehogy megint felbukkanjon Dan Fletcher, és molesztálja vagy behívja az irodájába, aminek semmiképpen sem tenne eleget.

Egyszer-kétszer eltévedt, de végül megtalálta Alabama Moore irodáját, amelynek ajtaján ott volt a neve. A drámai részleg vezetőjeként hatalmas iroda járt neki. Amikor Jane kopogott, majd belépett, Allie Moore épp egy szobabiciklin tekergette fehér Chanel melegítőben, a fején fejhallgatóval. Jane-t meglátva elmosolyodott, és leállt a pedálozással.

Káprázatos mosolyát látva Jane elámult azon, hogy milyen gyönyörű. Az első állásinterjún már találkozott vele, és akkor is lenyűgözte. Dús szőke haja és nagy kék szeme volt, festetlen arca fiatalnak és simának látszott. Jane-nek még nem volt annyi tapasztalata, hogy felismerje egy kiváló bőrgyógyász és egy szakértő plasztikai sebész együttes munkájának eredményét, vagy meg tudja állapítani, Allie Moore-on botox injekciókkal és feltöltésekkel is „dolgoztak”. Nagyjából vele egyidősnek látszott, harminc körülinek tippelte a valóságban negyvenkét éves Allie-t. Testhezálló fehér velúr melegítőjében jól látszott, milyen karcsú és ruganyos a teste. Hétközben hajnali négykor kelt, hogy öt órára már az edzőteremben lehessen. Tribecában, egy loftlakásban élt.

A bicikliről leugorva az irodája kényelmes kanapéból, két méretes fotelból és egy ovális dohányzóasztalból álló pihenősarkába invitálta Jane-t. A falakon méregdrága kortárs festmények sorakoztak. Jane elnézte őket, valamint Allie barátságos mosolyát meg öltözékét, és megállapította magában, hogy az összhatás tökéletes.

– Nagyszerű, hogy itt vagy – kezdte Allie lelkesen. – Nagyon meg fogod kedvelni Hailey-t. Hihetetlenül keményen dolgozik, és minden szempontból tökéletesen profi. Én vagyok a hivatalos renegát, a Fletcher & Benson család lázadó gyermeke. Annak kellennem, hogy bánni tudjak az általam képviselt színészekkel, forgatókönyvírókkal és producerekkel. Vannak köz-

tük szinte még gyerekek, és olyanok is, akiknek már régen fel kellett volna nőniük, de nem fognak soha. Mindnyájan el vannak kényeztetve, mert filmforgatás közben minden szeszélyüknek eleget tesznek. És persze akadnak köztük óriási tehetségek is, akik tényleg megérdemelnek minden dicséretet és figyelmet. A rosszul viselkedők mindent megúsznak, és csak akkor döbbennek rá, milyen jó dolguk volt, amikor a karrierjük végét ér. Én hollywoodi szülők mellett nőtem fel, úgyhogy hozzá vagyok szokva a színészek világához. Anyám jól ismert színésznő, láthattad filmekben, apám sikeres tévéműsorok producere. Okulva a szüleim életéből, eldöntöttem, hogy nem akarok színpadra állni. A Dél-Kaliforniai Egyetemen filmkészítést tanultam, de már ott elhatároztam, hogy ügynök leszek. Anyám két-éves koromtól megkezdte a képzésemet a dívákkal való bánásmódra. Los Angelesben a diploma megszerzése után pár évig dolgoztam a CAA-nak és a Creative Artistsnak, utána New Yorkba jöttem, hogy a William Morris Endeavornál dolgozzam. Azután találkoztam Bob Bensonnal, aki tett egy visszautasíthatatlan ajánlatot, és azóta, tizenhárom éve itt vagyok, ahol néhány csodálatos tehetséget is képviselünk.

– Büszke vagyok rá, hogy itt lehetek, és nagyon szeretem a munkámat – nézett sugárzó mosollyal Jane-re. – Érdekel a drámai részleg? Csinálhatnál nekem néhány projektet még mielőtt örökre bezárnak az irodalmi világba. A drámai részleg százszor szórakoztatóbb – tette hozzá

kicsit gonoszkodva, ahogy azt Jane ki is nézte belőle.

Jane sohasem gondolt arra, hogy színészek vagy írók ügynöke legyen. Ezt amolyan felkészülésnek szánta, hogy minél többet megtanuljon a szakmáról. Voltaképpen apja ötlete volt, mivel a könyvkiadás területén nem talált állást. Szerette a könyveket, jobban, mint a filmeket. Allie azonban úgy beszélt a drámai részlegről, hogy vonzóvá tette számára.

Jane sejtette, hogy Allie-ban sokkal több van, mint amennyit látni enged magából. Nyilvánvalóan nagyon okos volt, a tekintete nyílt, de a szeme elárulta, hogy jó megfigyelő, aki mindent észrevesz, és a mosolya is, amivel fogadta, sokkal több melegséget sugárzott, mint Francine Riversé. Francine keményebbnek látszott, és érezni lehetett benne egy kis keserűséget is. Allie mindenél jobban szerette a munkáját, és Jane arra gondolt: olyannyira él-hal a hivatásáért, hogy talán meg is ölné azt, aki valami módon beavatkozna, és akadályozná benne. Mindketten rendkívül sikeres szakembereknek számítottak, akik, bár megpróbáltak olyannak látszani, mintha nem lennének azok, vitathatatlanul versenyképesek voltak a maguk területén. Jane azt is érezte, hogy mindketten támadnának, ha fenyegetve éreznék magukat. A legjobbaként nagy tétekben játszottak az ügyfeleikért és magukért. Mindenféle értelemben profik voltak. Keményen küzdöttek, hogy eljussanak oda, ahol most vannak, és ez meglátszott a munkájuk intenzitásán.

Még Allie irodájának pihenősarkában beszélgettek, amikor megjelent Julia Benning, Hailey West személyi asszisztense, és egy perc múlva már vitte is magával Jane-t Hailey irodájába, amit ő az első perctől fogva biztos kikötőnek érzett. Más volt a légköre, mint Allie vagy Francine irodájának, Julia pedig szelíd és kedves kalauznak bizonyult. Az ő íróasztala szomszédságában helyezték el Jane-ét, amit mostantól a saját főhadiszállásának tekinthetett, maga az iroda pedig csak annyira volt rendetlen, hogy otthonos érzést keltsen. Julia megmutatta a szekrényt, ahová a holmiját teheti, és a saját kávéfőző gépüket. Julia úgy tekintett magára, mint egy felsős diáktársra, aki végigvezeti Jane-t az új iskoláján.

Hailey eközben egy fontos szerzővel folytatott megbeszélést a tárgyalóban, és csak egy óra múlva jött vissza az irodájába. Valamivel fiatalabb volt a két részlegvezetőnél, akikkel Jane reggel találkozott. Harmincnyolc évesen az irodalmi részleg második embereként rendkívül felelősségteljes posztot töltött be. Fehér blúz, jól szabott, egyenes vonalú sötétkék szoknya és magas sarkú szandál volt rajta. Sötét haját lazán a feje tetejére tűzve hordta, amitől lágyabb, nőiesebb kinézete lett, mint a másik kettőnek. Jane három gyerekről készült fotókat látott az íróasztalán, akiket azonban Hailey nem említett, mialatt beszélgettek. Profihoz illő módon csak a munkáról beszélt. Julia érezhetően szerette és tisztelte őt, és amikor Hailey bement a saját szobájába és becsukta maga

mögött az ajtót, elmesélte Jane-nek, amiről nem esett szó.

– Három gyereke van – mondta, mialatt egy rövid szünetben kávéztak.

– Elvált? – kérdezte Jane kíváncsian, mire Julia megrázta a fejét.

– Özvegy. És még kicsik a gyerekei, a lánya tizenegy éves, a két fia hat és kilenc. A legkisebb még baba volt, amikor a férje öt évvel ezelőtt, negyvenhárom évesen meghalt. Volt egy aneurizmája, és kocogás közben halt meg. Könyvkiadó volt, Hailey szerkesztőként dolgozott mellette, aztán otthon maradt a gyerekekkel. Azt hiszem, hat vagy hét évig nem dolgozott, miután férjhez ment, de amikor meghalt a férje, és se pénze, se biztosítása nem volt, vissza kellett mennie dolgozni. Nem kapott olyan állást, ahol szerkesztőként eleget fizettek volna, ezért eljött ide. Bob Benson ismerte a férjét, azért vette fel, most meg ő a második számú ember az irodalmi részlegen. Muszáj dolgoznia, hogy fel tudja nevelni a gyerekeit. Tökéletesen profi, soha egy napot nem hiányzik, még akkor sem, ha betegek a gyerekek. Sokan dolgoznak itt olyanok, akiknek nincsenek gyerekeik. A munkaadók nem tartják a kisgyerekeseket megbízható munkaerőnek, ő azonban teljes mértékben a munkájának szenteli magát. A gyerekeiről sohasem beszél, mindig csak az írókról, akiket képvisel.

– Francine Riversnek két tinédzser gyereke van, és ő is keményen hajt. Allie Moore-nak nincs egy sem. Itt el kell kötelezned magad a munkád-

nak, vállalnod kell a túlórákat, és ha valamelyik ügyfelünknek valami problémája akad, vagy ha netán válságban érzi magát, el kell dobnod mindent, ami a kezvedben van. A gyerekes anyák ezt nem tehetik meg, főleg ha egyedülállók. Hailey legalább annyira az íróinak szenteli magát, mint a gyerekeinek. Soha nem marad otthon a bébiszitterrel kapcsolatos problémák miatt. Nem tudom, hogy csinálja, de akármi legyen is otthon, ő mindig itt van. Jó neki dolgozni, majd meglátod. Nagyon korrekt főnök. – Julia ezek után megmutatta Jane-nek amit még nem látott az irodában, majd a projektet, amin épp dolgozott, és egy csomó külföldi könyvborítót, amiket el kell küldenie Phillip White-nak jóváhagyásra. Ő volt Hailey legmenőbb szerzője, sikerlistás bestsellerek írója. Jane tudta, ki ő, és szerette a könyveit.

Mire Hailey visszajött az épp aktuális megbeszéléséről a tárgyalóból, amelyet Julia úgy rendezett be neki, ahogy a kedvére való volt, Jane már tudta, mi hol van az irodában. Julia ügyes volt, hatékony és rendszerető, és miután évek óta együtt dolgozott Hailey-vel, tisztában volt minden igényével.

– Néha, ha nem is gyakran, gondolatolvasónak kell lennem, és remélem, jól csinálom. Próbálok előre kitalálni, mire lesz szüksége, hogy soha semmit ne kelljen kérnie. Ha kér valamit, akkor elbuktam.

– Szerencséje van veled – mondta Jane őszinte csodálattal. – Nem is értem, hogy tudsz mindent egyenesben tartani.

– Te is meg fogod szokni. Én már régóta csinálom. Eleinte nagyon soknak tűnik, de ha már megismerted őt, rutinná válik. Nagyon világosan és egyenesen közli a kívánságait. Mindig tudni fogod, hogy éppen mire van szüksége. Csak csináld azt, amit mond, ne akard túlteljesíteni, se javítani rajta. Hallgasd meg, és kövesd az utasításait. Ez a legfontosabb. Ne gondold ki egy szerinted jobb megoldást vagy jobb rendszert, mert ha rosszul gondolod, elcseszed az egészséget. Ha pedig nem hallod, amit mond, vagy nem emlékszel valamire, kérdezd meg tőle. Ezt akarja. Ne félj kérdezni tőle. Jobb, mint ha rosszul tippelsz, különösen amíg nem ismered őt jól. A kérdésekkel végül időt takarítasz meg. – Mindez logikusnak tűnt. Abból, amit Julia elmondott, az derült ki, hogy Hailey gyakorlatias gondolkodású ember.

– Azzal, hogy jöttél, életemben először lett asszisztensem – jegyezte meg Julia mosolyogva. Bob Benson kreálta ezt a posztot Jane számára, miután Hailey szólt neki, hogy az asszisztensnek elkelne a segítség. Már nem látszott ki a munkából.

– És te? – kérdezte Jane. – Férjnél vagy? Vannak gyerekeid?

Julia válaszul nevetett.

– Még csak az kéne! Személyi asszisztensnek lenni felér egy házassággal! Az én házastársam az ő élete és a munkám. Szeretem ezt. Nincs időm férjre meg gyerekekre. Ez a hajó már évekket ezelőtt nélkülem ment el. Ötvenegy éves vagyok. Régen szerettem volna ügynök lenni, de aztán

úgy döntöttem, inkább asszisztens leszek. Kevesebb fejfájással jár. És Hailey maga foglalkozik az igazán örült írókkal, úgyhogy nekem nem kell. Ez a lehető legjobb állás, rengeteg örömet ad, ha az ember jól csinálja.

Jane tudta, hogy hosszú távon ő ennél többet akar. Nem szeretne örökké asszisztens lenni. Vagy tekintélyes ügynök lesz, mint Francine és Allie vagy Hailey, vagy a saját magazinját, névtelen kis könyvkiadó cégét menedzseli tulajdonosként. Ez volt és maradt az álma. Saját vállalkozást akart, ahol a saját főnöke lehet, és nem másnak dolgozik. Bátraké a szerencse, mondogatta a kedvenc tanára az üzleti iskolában, és ő magáévá tette ezt a felfogást. Most elnyert állását afféle ugródeszkának tekintette nagyobb dolgokhoz, és mindent meg akart tanulni, mialatt itt lesz. Merész álmokat dédelgetett, és ezt csak a kezdetnek szánta. Ha egy munkahelyen áldozatokat hoz, például túlórázik, hajt, vállalja a rengeteg stresszt, akkor azt a saját cége érdekében szándékozik tenni. Nem akart még ötvenegy évesen is asszisztens lenni.

Miután egyetértettek abban, hogy készen áll, apja segítette, hogy el tudjon indulni, Jane pedig biztosra vette, hogy képes messzire jutni. Ezért végezte el az üzleti iskolát. Bob Benson vagy Dan Fletcher akart lenni, nem egyszerű beosztott valakinek a csapatában. De egyelőre jó volt ez így, jó bulinak is látszott, még ha időnként stresszes lesz is. Mindenki elfoglalt volt, és a munka természetéhez hozzátartozott a stressz.

Hailey ebédidőig ellátta Juliát munkával, aki több olyan projektet is átadott Jane-nek, amiről úgy gondolta, önállóan is meg tud birkózni vele. Ebédidőben Jane egy olyan étteremből rendelt salátát, ahonnan a cég hozatni szokott. Kiment a konyhába villáért és üdítőért, és már indult volna vissza az irodába, hogy munka közben meg-egye az ebédjét, amikor megjelent Dan Fletcher. Miközben Jane becsukta a hűtő ajtaját, a férfi úgy ment el mögötte, hogy a testével súrolja. Jane szeretett volna megpördülni, és pofon vágni a tola-kodót, de ellenállt a készítésnek. Ehelyett csak megfordult, és egyenesen a férfi szemébe nézett. Senki más nem volt a konyhában.

– Van valami probléma? – kérdezte, egy pil-lanatra megfélemedkezve arról, hogy ez az ember a főnöke, egyben az ügynökség két tulajdonosa közül az egyik.

– Nekem nincs. Úgy értesültem, hogy Bob és az apja évfolyamtársak voltak a Princetonon. Egyszer majd ebédeljünk együtt, és mesélhet nekem erről. – Úgy tett, mintha nem látná a dühöt Jane szemében, és ahogy elment mellette, végig-simított a fenekén. Megdöbbenő volt ez a pimasz vakmerőség, amit vélhetőleg mindig megúszott. Mivel az volt, aki, senki sem merte felelősségre vonni a viselkedése miatt. Jane a dühtől remeg-ve ment vissza az irodába. Látva az arcát, Julia aggódva kérdezte:

– Valami baj van?

– Hogy az ördögbe úszhatja meg szárazon az a kéjenc? Először olyan szorosan ment el mellet-

tem, hogy hozzám tudjon dörgölőzni, aztán meg rátette a kezét a fenekemre.

– Oh. Dan. Mindenkiel ezt csinálja. Egyszerűen ne vegyél róla tudomást – felelte egy vállrándítással Julia.

– Azt már nem! Ha még egyszer ezt csinálja, rá fogok szólni.

– Ártalmatlan. Felesége van és gyerekei – mondta Julia, mintha így más lenne a helyzet.

– Nekem mindegy. Ez szexuális zaklatás – hívta fel a figyelmét Jane.

– Ő a főnök. – Julia úgy mondta, mintha ez felmentés lenne minden alól.

– Erről van szó. – Jane nekilátott a salátának. – Ha kell, ügyvédhez fordulok. – Tajtékozott magában, ahogy visszagondolt a konyhában történetekre, a pofátlanul a testéhez dörgölőző férfira. Undorító volt.

– Akkor többé nem kapsz másik állást – jegyezte meg gyakorlatiasan Julia.

– Akkor sem fogom eltérni – felelte Jane, és ezek után szótlanul ette a salátáját. Arra gondolt, vajon hány nővel csinálta ezt az irodában, akik mind befogták a szájukat, hogy megtartsák az állásukat. El sem tudta képzelni, hogy Fletcher hasonlót művelt volna Francine Riversszel. Az a nő keményebb volt ennél, és olyannak látszott, mint aki egy percig sem tűr el ilyesmit. Jane érzett Francine-ban egy mélyen lappangó haragot, amelyről gyanította, hogy a legenyhébb provokációra kitörhet belőle. Nem sejtette, hogy ez a harag a munkája vagy a magánélete miatt dúl-e

benne, de tény, hogy nem látszott boldog embernek. Imponáló karrierje és nagy megbecsültsége ellenére sejteni lehetett, hogy valami nincs rendben az életében.

Jane nem tudhatta, hogy Francine férje lelépett a bébiszitterrel, elvált Francine-tól, és mihelyt kimondták a válást, elvette a nőt. Szerencsére Francine sohasem adta fel a szerkesztői állását egy jó nevű könyvkiadónál. A válás után azonban már nem engedhette meg magának, hogy megtartsa, így átment az ügynökséghez, ahol meglepő gyorsasággal léptették elő. Rendkívül tehetséges szerkesztőként legfőbb erőssége az ígéretes fiatal írók felfedezése volt, akik az ő irányításával és vezetésével ki tudtak bontakozni. Azóta többen közülük sikerkönyvek szerzőivé avanzsáltak. Ügynökként jobban keresett, de a volt férje igencsak csekély gyerektartást fizetett. Amióta pedig új feleségétől született még két gyereke, Francine semmit sem kapott tőle.

Francine-nak az ügynökségnél nagyon szép fizetése volt, de mivel két gyereket kellett eltartania belőle, gyorsan el is fogyott. Most, negyvenöt évesen, tízesztendőnyi pénzügyi küzdelmekkel a háta mögött próbálta a lehető legjobbat nyújtani a gyerekeinek, és kölcsönfelvétel nélkül félretenni az egyetemi tanulmányaikra. Mindez nagy terhet rótt rá. Évek óta nem fordított gondot a külsejére. Thalia, a lánya, tizenhét éves volt, így Francine-nak jövőre fizetnie kell az egyetemért. Szerette volna, ha a lánya bejutna valamilyik elit egyetemre, ami azonban egy vagyonba

kerül. Tizenhárom éves fia, Tommy, ugyanabban az évben kezdi a középiskolát, amikor a nővére az egyetemet, és mindketten a legjobb felkészítő magániskolákba jelentkeztek.

Francine éjjelenként ébren fekve az ágyában azt számolgatta, miből fog tudni kifizetni mindent. Végül mindig megtalálta a módját, de rémálmai voltak amiatt, hogy mi lesz, ha egyszer elveszíti az állását. Egyelőre persze nem fenyegette ilyen veszély, hiszen nagyon is megbecsült pozícióban dolgozott, és mindent a gyerekeire költött. Magára soha egy fillérje sem maradt.

A válása után kiköltözött a belvárosból Queens egyik rendesebb részére, hogy ezzel is spóroljon. Hiányzott neki a belvárosi nyüzsgés, de mindkét gyerekét magániskolába járatta, és azt szerette volna, ha ennél is többet tehetne értük, például félretehetne a jövőjükre. Ahhoz, hogy Thalia jogosult legyen egyetemi ösztöndíjra, túl sokat keresett. Már olyan régen emésztette a keserűség, amiért nincs senki, aki segítene neki, és amiért a volt férje ilyen naplopó, semmirekellő alak. Már nem is emlékezett rá, milyen volt gondtalanul élni. A válás utáni állandó küzdelem és az anyagi gondok megkeményítették, és ettől magasra tette a lécet mindenkinek, aki neki dolgozott. Próbált szelíden bánni az ügynökség író ügyfeleivel, de olykor nehezebbre esett megértőnek lennie velük.

A gyerekei panaszkodtak, hogy keveset van otthon, túl későig bent marad az irodában, és soha nem ér haza elég korán, hogy rendes vacsorát készítsen. Rohant haza, amilyen korán csak

tudott, bedobott egy fagyasztott pizzát a sütőbe, segített a házi feladatok elkészítésében, de legtöbbször túl fáradt volt ahhoz, hogy minőségi időt töltsön velük. Kiválóan akart teljesíteni a munkahelyén, hogy sohase veszítse el az állását. Az volt a legnagyobb félelme, hogy egyszer kirúgják, és majd nem tudja fizetni a gyerekei drága iskoláit. Hiába kapott jó fizetést, a volt férje bebizonyította számára, hogy milyen kiszámíthatatlan a jövő. A munkája kimerítő volt, és az élete egyetlen ördögi kör a túl sok munka, az állandó stressz és nyomás, valamint a gyerekei eltartása között.

Ezen a sötét szemüvegen keresztül látta a világot maga körül. Nagyon is tudatában volt, milyen versenyszellem uralkodik az ügynökségen. Elég egy botlás, egy apró hiba, és valaki más kapja meg az állásodat. És ő hajlandó volt élet-halál harcot vívni bárkivel, hogy ez ne történhessen meg vele. Ettől az állandó aggodástól nem volt kellemes társaság, így nem csoda, hogy évek óta nem bukkant fel férfi az életében.

A délután folyamán később Jane találkozott Merriwether Jonesszal, az ügynökség gazdasági igazgatójával. Merriwether élete, mint Julia jellemezte, a teljes siker tökéletes példája volt. Gyönyörű nő, harvardi mesterdiplomával üzleti adminisztrációból, aki ráadásul kedves, barátságos és elbűvölő volt mindenkivel. Író férje ott-hon maradt az ötéves lányukkal, Annabelle-lel, mialatt Merriwether rengeteg pénzt keresett az ügynökségnél. Julia szerint Jeff, a férje baromi

jóképzű pasi, és odáig vannak egymásért. Merriwether melegen és bátorítón fogadta Jane-t, amikor Bob Benson bemutatta neki. Azok közé a nők közé tartozott, akik bebizonyították, hogy az ember mindent megkaphat: családot, boldog házasságot és sikeres karriert.

Merriwether a nővérére emlékeztette Jane-t, aki megérdemelten volt sikeres, és emellett minden mást is megkapott. Merriwether egy sorházban lakott, amelyet a keleti 80-as utcák egyikében vásárolt. Bostonban nőtt fel, a családja elvárta tőle, hogy kiváló iskolákat végezzen, ezáltal sikeres pályát fusson be és sok pénzt keressen, amit ő teljesített is.

Úgy tűnt, hogy Jane apja régi barátjának, Bob Bensonnak szintén kijutott mindebből. A szórakoztatóipar egyik híres ügyvédnőjét vette el, született három fiuk, kettő egyetemre járt, egy még középiskolás volt. Greenwichben, Connecticutban volt gyönyörű házuk, és ő is, meg a felesége is sikeres karriert építettek. Bob barátságos, kedves ember hírében állt, akivel állítólag öröm volt együtt dolgozni.

Mire Jane hosszú taxizás után este hazaért West Village-be, zsongott a feje a sok újonnan megismert embertől és új információtól, amiket Julia és Hailey osztott meg vele. A fontos posztokon dolgozó nők mindegyike, beleértve Juliát is, teljes mértékben a karrierjére összpontosított. És Jane-nek határozottan az volt a benyomása, hogy mindegyikük képes lenne akár ölni is, hogy megvédje a munkáját attól, aki neadjisten meg-

próbálna az útjába állni. A munkaerkölcük és a munkafegyelmük kiváló volt, és mind önmaguk, mind a körülöttük lévők számára magasra tették a lécet. Alabama volt az egyetlen, akit mintha szórakoztatott volna a munkája. Francine volt a legszigorúbb és legkeményebben hajtó. Hailey tűnt a legkiegyensúlyozottabbnak, míg Merriwether a legboldogabbnak a maga szépen kialakított életével. Nehéz lesz megfelelni a várakozásuknak, de Jane bízott benne, hogy nem okoz csalódást nekik.

– Na, milyen volt? – kérdezte Benjie, amikor kicsit később megjelent a kettőjük számára hozott vacsorával. Jane hálás volt neki ezért. Túl fáradtnak érezte magát ahhoz, hogy most főzzön, inkább vacsora nélkül bújt volna ágyba.

– Érdekes. Izgalmas. És szétrobban a fejem a rengeteg információtól – felelte, miközben már a kuszkuszt és az illatos marokkói csirkét ették, amit Benjie az egyik kedvenc éttermükből szerzett be. Jellemző volt rá ez a figyelmesség, ráadásul még egy kis üveg pezsgőt is hozott, hogy ünnepeljenek. Pénz dolgában szűkösen állt, de Jane-nel mindig nagylelkű volt. – Soha életemben nem találkoztam ennyi okos, érdekes, sikeres nővel egyetlen helyen. Mindnyájuk számára a karrierjük áll az első helyen, és sok követelménynek kell megfelelniük.

– Még nem ismered őket közelebbről, nem tudod, milyenek valójában. Ma csak annyit látál belőlük, amennyit meg akartak mutatni neked.

– Van köztük elvált, özvegy, szingli és boldog házasságban élő. Zsonglórkodnak a gyerekeikkel, a munkájukkal és az ügyfeleikkel. Nem tudom, hogy lehet mindezt jól csinálni, de úgy tűnik, ők győzik. Én csak a munkámra akarok fókuszálni. Az irodalmi részleg vezetője nagyon kemény nő, és elég haragosnak látszik. Az az érzésem, hogy így vagy úgy valamennyien kemények, különben nem lenne ez a munkájuk.

– Csak vigyázz, nehogy te is így végezd. Nemcsak munkából áll az élet – figyelmeztette Benjie a barátnőjét, aztán megcsókolta. Mialatt Jane elment zuhanyozni, a fiú eltakarította a vacsora maradványait.

Benjie számára ez a munkahely nem ígérkezett jónak, de azt is tudta, hogy Jane ambiciózusabb nála, és a családja sokat követel tőle. Ez elég nagy különbség volt kettőjük között. Jane apja keményen hajtotta mindkét lányát, hogy kiemelkedő teljesítményt nyújtsanak, és a nővére, Margaret pénzügyi téren elért sikere versengésre ösztökélte Jane-t. Benjie mindazok ellenére, amiket a szülei megadtak neki, nem irigyelte a barátnőjét. Cserébe sokat is vártak el, és Jane nem akart csalódást okozni nekik. Benjie szülei csak annyit mondtak, hogy bármilyen utat válasszon is, ők csak azt szeretnék, hogy a fiuk boldog legyen. Nem volt benne biztos, hogy Addisonék ezt valaha is fontosnak tartották. Akárcsak Jane. Őt csak az érdekelte, hogy az elkövetkező években mire viszi.

Ez olyan verseny, amit minden áldott nap végig fog futni. És ez a verseny már most, az első

komoly munkanapján elkezdődött. Benjie egy csöppet sem irigyelte érte. Sőt ha jól belegondolt, sajnálta miatta. Sok mindenről lemarad az életben, ha továbbmegy ezen az úton. Őt olyan erő hajtotta, amit a fiú nem nagyon értett. Jane-ben valami tűz égett; mindenáron meg kellett felelnie a szülei elvárásainak, és persze a sajátjainak is. Ez bárkinek kemény parancs lenne. És együtt járni sem volt könnyű vele.